

Jordi Sànchez comença a fer voluntariat

La jutgessa de vigilància penitenciària es manté ferma contra les tesis de la fiscalia

Jordi Sànchez i Teresa Villoro ■ JOSEP LOSADA

Primera reunió avui de la taula de diàleg

Es farà aquesta tarda a La Moncloa sense que les dues parts hagin aconseguit pactar un ordre del dia

La part catalana plantejarà el dret a l'autodeterminació, el final de la repressió i que es reconeguin presó i exili

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMECRES • 26 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15282 - AVUI / Any XLII. Núm. 14152 - EL PUNT

Salut confirma el primer positiu de coronavirus

VIATGERA • Una italiana que resideix a Barcelona i que havia passat uns dies al seu país és la primera diagnosticada a Catalunya

CONFINAMENT • Els seus símptomes són lleus però una vintena de persones del seu entorn han estat confinades

TRANQUIL·LITAT • Salut insisteix a fer crides a la calma assegurant que la situació està controlada i els serveis, preparats

Messi i Giovanni di Lorenzo en una jugada del partit disputat ahir a la nit a l'estadi de San Paolo ■ EFE

Valuós empat a Nàpols

Un gol de Griezmann permet al Barça sortir viu en un partit molt discret (1-1)

Sabadell i CaixaBank justifiquen el trasllat de seu l'1-0

Josep Oliu i Isidre Fainé declaren en la comissió del 155

Els pagesos ja no hauran de vendre per sota del preu de cost

La llei de la cadena alimentària preveu beneficis fiscals i millores laborals

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Tian Riba

Infodèmia

Roma continua sent una ciutat amb l'aspecte de no haver-hi escombrat ni fet neteja des que es va enfonsar l'imperi.

Una bella decadència que li dona una personalitat que atreu milions de persones, que no han deixat de convertir la Fontana di Trevi en el Port Aventura del turisme de ciutat, per molt coronavirus que amenaci de fer emergir el *papanatisme* més ocult. Roma continua sent una ciutat en la qual s'ha de conduir com un general borratxo guiant una quadriga i no carrers deserts enmig d'una epidèmia de pesta. En canvi, si féssim cas a totes les televisions, les italianes i les espanyoles, es podria pensar que viatjar a qualsevol lloc d'Itàlia és anar a una mort segura. Els problemes de salut pública no s'han de menystenir mai. I menys pensant en la població de més risc. Ara bé, el drama més gran no és aquesta nova grip, l'epidèmia més greu és la infodèmia, la sobreinformació massa vegades caòtica i descontextualitzada, sen-

Els mitjans han d'informar amb rigorositat i context i no ajudar a propagar la por i l'aïllament

se explicar l'edat dels morts, les malalties que tenien, les xifres de contagi, la taxa de mortalitat o la comparació amb la grip normal, de la qual ja han mort 41 persones a Catalunya (com molt bé explicava ahir TV3) i de la qual moren 6.000 persones cada any a Espanya. En mig de tanta psicosi, és normal que fos *rending topic* a Espanya, Lorenzo Milà, enviat espacial a... Milà, explicant que, també a Itàlia, els metges no es cansen de repetir que estem davant d'una grip, que afecta gent amb defenses baixes, sovint gent gran, com la grip comuna, amb un índex de mortalitat més baix que la grip comuna, que no estem davant d'un virus terrorífic, que mor gent gran amb patologies prèvies i que la gent infectada es recupera a casa com de la grip comuna, amb molt poca gent a l'UCI. El problema és la por. La paúra. Aquest és el gran contagi. A Itàlia estaven ahir pendents de Messi al temple de Maradona, no d'una pilota amb una màscara, com feia veure el *Marca*, fet que no més ajuda a propagar la por i l'aïllament.

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Els permisos als presos polítics

No haurien d'haver entrat mai a la presó. I, en tot cas, ja haurien de ser-ne completament fora. Així és que cal lluitar per l'amnistia i no només pels presos polítics i els líders socials condemnats venjativament per l'Estat espanyol, sinó per tots aquells imputats en relació amb el referèndum de l'1 d'octubre. Dit això d'entrada, observo que la fiscalia insisteix a voler reeducar els presos independentistes per tal que "interioritzin el respecte a la llei", cosa que, traduïda, seria que allò que vol és que abandonin una manera de fer política que posa en qüestió la legislació vigent en considerar que aquesta impedeix l'exercici de drets fonamentals i també que se n'hagi fet una interpretació esbiaixada per conculcar el dret a la protesta ciutadana.

En conseqüència, la fiscalia s'oposa als permisos que, en aplicació de l'article 100.2 del reglament penitenciari, la junta de tractament de la presó de Lledoners ha concedit a Joaquim Forn perquè pugui treballar diàriament com a advocat a l'empresa Mediapro, a Jordi Cuixart, que tant pot dedicar les vuit hores diàries a la seva empresa (Ara-

“No hi ha un feminisme, sinó molts de feminismes, entre els quals aquell que considera que la cura és un valor que no només han d'exercir les dones.

now Packaging Machinery, que fabrica equips per envasar aliments i productes farmacèutics) com realitzar tasques de voluntariat, i a Jordi Sánchez, que també pot treballar i fer voluntariat tres dies a la setmana sense que, jo sàpiga, de moment ho hagi exercit. D'altra banda, o de la mateixa, la fiscalia ha criticat

en general el "règim de semilibertat" (com si no fos prou pena dormir cada dia a la presó) que, suposa, el govern de la Generalitat vol instaurar per a tots els presos polítics, però no ho ha concretat en Dolors Bassa i Carme Forcadell, que també fan us del permís concedit per tenir cura de les seves mares respectives a més, poder exercir un voluntariat. Pel fet de ser dones, la fiscalia les té menys en compte? O és més condescendent perquè, com a dones, cuidaran les mares?

El cas és que he de reconèixer que, inicialment, vaig pensar que era un nou exemple de la divisió de rols sexista el fet que ells sortissin per treballar en empreses i elles ho fessin per tenir cura d'un familiar. Però ho he anat repensant tenint present que Bassa i Forcadell ho han demanat per estar amb les seves mares, que són persones grans. A més, és més important, associant-ho a la productivitat, treballar en una empresa que cuidar d'una altra persona? No hi ha un feminisme, sinó molts de feminismes, entre els quals aquell que considera que la cura és un valor que no només han d'exercir les dones.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/mbrs37>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Ni un respir

A hir Jordi Sánchez va sortir per unes hores de la presó de Lledoners per anar-se'n a fer voluntariat. I vaig tornar a sentir, un cop més, segons quins tertulians parlant del suposat tracte de favor que estan rebent els presos polítics (ells en diuen polítics presos) catalans. Tracte de favor? Au, home! Han vist vostès quines condemnes arrossegueu, aquests senyors? La qüestió és, però, que no són només segons quins tertulians, els qui s'hi oposen. Ho fa també la fiscalia. A tots, s'oposa la fiscalia. "La fiscalia, de qui depèn? Del govern [espanyol], no? Doncs ja està!", que deia Pedro Sánchez. Continuen enrocats intentant impedir que els líders independentistes surtin de la presó i recorren, una per una, contra totes les sortides. Tant és, que a Catalunya hi hagi en aquests moments uns quatre-cents presos a qui s'aplica l'article 100.2 i a qui es permeten aquestes sortides. La

“La fiscalia –“la fiscalia, de qui depèn?”, gallejava Pedro Sánchez– continua recurrent contra tots els permisos

fiscalia sosté que els líders independentistes no s'ho mereixen perquè no s'han penedit. De Sánchez argumenta, a més, que fer voluntariat no li serveix de res. "No té cap sentit per a la seva reinserció –diuen– perquè ja feia voluntariat abans de cometre el delicte de sedició." Tampoc volen que Quim Forn vagi a treballar fora de la presó

perquè, diuen, aquesta activitat no té cap relació amb el delicte comès, sobre el qual no ha fet cap tractament. No ho sé. Jo no soc jurista. Però a mi em sembla que no generen cap risc –per més que hagin dit aquest “ho tornarem a fer” que tant molesta– i que hi tenen dret perquè, com tants altres reclusos, han complert una quarta part de la pena i tenen bona conducta, que són els requisits de l'article 100.2. No en vaig parlar en el seu moment. Però potser la clau està en el que raonava la fiscalia en oposar-se als permisos a Jordi Cuixart, quan en l'escrit de recurs hi feien constar que el president d'Òmnium no havia de sortir del centre penitenciari perquè “presenta importants distorsions cognitives” perquè nega el caràcter delictiu de la conducta que l'ha dut a presó. “Distorsions cognitives”? De veritat? Potser sí. En tot cas, les pateixen uns quants milers de persones més.

EDITORIAL

Assange: més que un judici

El procés per a l'extradició del fundador de Wikileaks, Julian Assange, va molt més enllà del judici contra algú sospitós d'haver comès un delicte. És un procés que dirimeix el dret d'un estat a protegir a tota costa el secret de les seves accions, fins i tot quan aquestes accions puguin ser criminals o significar violacions de la llei o dels drets humans i civils d'altres persones. I és també un procés que apunta directament a la llibertat d'expressió, a la llibertat de premsa i a la qualitat de la democràcia que aquests drets contribueixen a enfortir.

Els Estats Units acusen Assange de 18 càrrecs d'espionatge per la publicació de documents classificats del Departament d'Estat i dels serveis d'intel·ligència, sobre la guerra de l'Iraq i la de l'Afganistan, i aquestes acusacions podrien acabar comportant una condemna de fins a 175 anys de presó. Davant d'això, hi ha dues qüestions essencials a tenir en compte. La primera és fins a quin punt es pot perseguir la difusió de documents que són autèntics, que expliquen la realitat i que d'una manera o altra afecten els ciutadans. I, la segona, fins a quin punt la llei pot emparar un estat per amagar les seves accions, siguin o no delictives o reprovables.

Tots els estats tenen secrets però, fins i tot acceptant el dret i la necessitat de disposar d'un espai de confidencialitat apartat dels focus, no és acceptable que la llei protegeixi el secret de les tortures a Guantánamo o de l'assassinat de 10 civils, inclosos dos periodistes, a Bagdad, per posar exemples. I és igualment inacceptable que es segueixi el periodisme per explicar la veritat i, si és el cas, per denunciar les irregularitats comeses des del poder, sobretot perquè aquesta és una de les funcions que l'han convertit en peça important en les societats democràtiques.

De reüll

Emma Ansola

Virus

El 21 de març del 2009 es van aïllar dos virus AH1N1 amb una combinació única de segments genètics, que no havia estat detectada prèviament entre els virus gripals, i que eren substancialment diferents del virus de la grip estacional humana. L'Organització Mundial de la Salut (OMS) va considerar que el nou virus representava un risc important per a la població mundial i el dia 11 de juny va decretar el nivell 6 de pandèmia, que es va allargar més d'un any. A Catalunya, es van registrar 54 morts per malalties agreujades per

El 2009, la pandèmia de grip A va registrar 54 morts i 771 casos greus

aquesta afecció, que va afectar des de nadons i infants fins a gent gran, algunes de les quals sense patologies prèvies, i un dels grups fortament afectat va ser el de les embarassades. En total, es van arribar a registrar fins a 771 casos greus, segons les informacions publicades aquell any en la premsa.

Les taxes d'hospitalització més elevades corresponien a nens de menys de 5 anys. D'altra banda, els autobusos van instal·lar dispensadors de gel amb alcohol com a mesures preventives, es van exhibir cartells als recintes públics explicant què havíem de fer per rentar-nos les mans sense perill de contagiar-nos ni de contagiar, jugadors professionals van causar baixa i la campanya de vacunació del Ministeri va ser força criticada per l'adquisició, en excés, de dosis contra la grip A. Són algunes dades que permeten posar llum a aquesta dimensió desconeguda que suposa la nova pandèmia.

Les cares de la notícia

CANDIDAT DEL PP AL PAÍS BASC

Carlos Iturgaiz

Normalitzar la ultradreta

Rescatat de l'oblit polític per Pablo Casado en un PP cada cop més aznarista i disposat a menjar-se una coalició electoral amb Ciudadans, el nou candidat del PP al País Basc no ha tingut cap escrúpols a afegir al seu somni electoral la ultradreta (Vox). Un exemple de cultura democràtica.

CANTANT D'ÒPERA

Plácido Domingo

Agressor i deshonest

Confirmat. El cèlebre tenor espanyol serà també famós a partir d'ara per haver assetjat sexualment 27 dones, abusant del seu poder com a director de l'Òpera a Washington i la de Los Angeles. Així ho certifica la investigació i així ho ha reconegut ara ell, demanant perdó, després de negar-ho durant mesos.

ARTISTA

Martha Rosler

Un 1-0 inèdit

L'artista i activista nord-americana, una de les veus més respectades de l'escena internacional, presenta a Palma un vídeo inèdit de l'1-0; 12 minuts basats en l'ingent material gràfic que va produir aquell dia, que ha titulat *Votarem!*, en què plasma una visió alternativa al relat oficial i judicial que en fa l'Estat espanyol.

Tal dia com avui fa...

1 any

Nou pressupost
El vicepresident, Pere Aragonès, presenta uns comptes expansius i recupera el nivell de despesa anterior a les retallades.

10 anys

Venda de televisors
La venda de televisors de pantalla plana ha augmentat fins a un 25% a Catalunya en els últims mesos per l'apagada analògica.

20 anys

Tensió a Euskadi
Creix la divisió a Euskadi davant la crida a manifestar-se contra ETA. El PP i el PSOE faran una marxa al marge de l'oficial del govern basc

Full de ruta

David Marín

La dreia

Un dels nombrosos fracassos exportadors de Catalunya respecte d'Espanya ha estat l'intent d'estendre una dreia moderna, europea i civilitzada fora de les nostres fronteres. Ho va intentar Miquel Roca als anys vuitanta amb l'"operació reformista", ho va intentar Pujol pactant al Majèstic amb José María Aznar i sempre ho va intentar Josep Antoni Duran i Lleida, que havia de ser ministre però no va passar de la categoria d'*influencer* tolerat pel món cortesà i empresarial madrileny. Però la dreia espanyola s'ha mantingut sempre immune a aquests intents colonitzadors de la dreia catalana. Només Ciutadans, un invent tan català com el lerroixisme, nascut amb l'objectiu de combatre el catalanisme estatutari i la normalització de la llengua catalana, va poder entrar per la porta gran del tertulianisme espanyol i assolir la tercera posició al Congrés de Madrid. Però la cosa tenia truc: la dreia espanyola necessitava llavors renovar sigles i cares sense canviar el seu discurs autoritari i nacionalista, i el partit d'Albert Rivera li oferia justament això. Segura-

Desitgem millor sort a ERC en el seu viatge cap a l'ítaca del diàleg amb el socialisme espanyol

ment era una pretensió massa idealista. El peix petit no sol menjar-se el gran. Més aviat passa el contrari. També l'esquerra catalana ha intentat, i intenta, influir en els seus equivalents espanyols però, quan el PSC ha tingut problemes amb el PSOE, qui ha acabat acotant el cap sempre ha estat el mateix. Desitgem millor sort a ERC en el seu viatge cap a l'ítaca del diàleg amb el socialisme espanyol. Però en el cas de la dreia cal afegir-hi, a més, la gran distància en termes ideològics i de valors democràtics que hi ha entre l'una i l'altra. Una de les primeres i més repetides excuses del món dels comuns per apartar-se del procés cap a l'autodeterminació va ser considerar que no volien fer un viatge de braç de "la dreia". La realitat, però, és que aquella dreia va aprovar entre el 2015 i el 2017 lleis socials i fiscals que quedaven a l'esquerra d'allò fet pels governs de les esquerres oficials, es va obrir a l'arribada de refugiats mentre altres presidents presumptament d'esquerres tancaven ports, i manté una posició de ruptura democràtica que ha portat els seus dirigents a exili i presó. Ja voldrien una dreia així a Espanya. Però no la volen.

Tribuna

Joan Ferrerós. Excatedràtic d'institut

"Vida matrimonial"

Amb grup de benemèrits llegirem i comentarem el conte de Quim Monzó que es diu *Vida matrimonial*. És aquell que va d'una parella que viatja a un desert d'amics, de béns i de senyor –una ciutat delibèradament abandonada per l'argument del conte. Els protagonistes tenen dos noms impossibles: Zgdt ell i Bst ella; així semblen més dos no ningú. A la *no man's land* el matrimoni ha de signar uns documents, uns tràmits que podrien ser kafkians, però aquest caient no l'arribem pas a saber. De més que potser l'autor ens descobriria, seguint Larra, que l'el·lipsi no passa de la vulgaritat funcional hispànica. No cal tracassar-s'hi: en els 3.336 espais del conte, ja hi trobarem d'altres elements que assolen la vida dels protagonistes.

COM QUE ARRIBEN a mitja tarda, ja és tot tancat i han d'esperar a l'endemà. Diem que arriben al captard, prop de la nit; sí, el moment podria ser bo, positivament sensual com en tants poemes i novel·les, però aquí el capvespre

no fa res més que acreïxer la crepuscularitat –el moment que los malalts creixen de llur dolor– que envolta els dos enzes. El sopar i el passeig per pair la truiteta amb aigua mineral que deuen haver ingerit són un mer tràmit per arribar cada u al seu llit de la cambra d'hotel, que en conté dos, a més d'altres mobles especificats –Monzó ja ho té, això dels detalls. Amb els llits separats ja són tres les nines russes –les altres dues són la ciutat i l'hotel– que van tancant-los en sa desolació existencial; també podríem comparar la situació amb els cercles dantescos, progressius i depressius. Senten que a la cambra veïna carden –com els agrada aquest "garrotxinisme", als barcelonins irreverents!–; primer gemecs, uns més aguts i els altres guturals, i després xerroteig i rialles. De seguida ell –com són els homes!– s'excita; ella, més dièsel, s'excitarà.

MÉS ENTOTSOLAMENT que els aïlla un de l'altra: vuit anys de casats han assolit que el marit ni endevini ni gosi preguntar a la seva muller si li abelleix

–com en direm?– copular, fornicar, coitar... o potser l'horrible follar? Si potser ja se'ls ha enteranyinat no em facin dir què! Tement un possible refús per inapetència –sovint la rutina aplanada desitjos–, decideix fer-s'ho sol en silenci. Motors d'olis pesats –i no només sexualment– que són les dones, quan ell ja ha pol·luid els llençols, ella s'insinua amb aplom, i amb paraules i amb carícies. Però ell ja està sexualment devastat –un altre ítem deficitari masculí.

A LA CIUTAT, l'hotel, els dos llitets, l'autonomia personal... ara haurem, benivolguts lectors, d'afegir-hi aquesta altra mampara: no haver sabut resoldre el decalatge sexual abans d'un ja està fet. Després de la masturbació confessada, ella recula al seu matalàs –viatge frustrat– i perpetra la cua de peix: Monzó diu que amb el tou de la mà, que deu ser el pla de la mà, ella etcètera. Simetria matrimonial, tot i que descompassada. S'acaba el paper i hem de deixar aquest conte breu de la casolinitat existencial. Gran Monzó.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Resposta a la carta de Dolors Paniagua

En resposta a la carta de Dolors Paniagua, publicada a El Punt Avui el passat 12 de febrer, el Departament vol mostrar el suport a les direccions dels centres públics, a la inspecció d'educació i als professionals del Departament, davant els atacs que posen en dubte la seva professionalitat.

Entenem que hi pugui haver interpretacions sobre l'actuació de l'administració en situacions concretes, sempre que s'expressin des del respecte. Però en absolut es pot admetre la caricaturització del sistema educatiu: ni les direccions dels centres són dèspotes ni l'administració educativa, insensible.

Són molts els centres que treballen amb pràctiques educatives de qualitat cohesionades per tal d'oferir a l'alumnat

la millor formació per afrontar els reptes del segle XXI. Centres liderats per direccions seleccionades amb suport dels claustres i de la comunitat educativa.

Els claustres de professors són equips sòlids que treballen de forma cohesionada. Aquesta és la realitat dels centres educatius del país, evidentment amb la necessitat de millora que tot sistema requereix.

IGNASI GARCIA PLATA, director general de Professorat i Personal de Centres Públics
Barcelona

Medi ambient, patrimoni i desídia política

La natura i el medi ambient van en boca de tots. L'administració no dubta a promocionar els atractius de casa nostra, fer rutes i organitzar actes de caire ambiental; però, quan es

tracta de vetllar per la conservació d'aquests espais, sembla que no estiguin per la feina. Parlem d'aquelles tasques invisibles, que no donen titulars als diaris, ni fotos ni *likes* per a l'Instagram.

En les darreres dècades hem vist rompudes a l'Espai Natural Protegit dels Bessons, o prop dels tossals de Miravall; hem vist autèntics arboricidis a les banquetes dels canals d'Urgell; hem vist la destrucció o espoli de patrimoni cultural, ja sigui protegit o no; abocaments il·legals, etc. I sempre han hagut de ser, i són, les entitats culturals o ambientals de casa nostra les qui en surten en defensa.

Sort n'hi ha de gent compromesa i valenta que s'atreveix a denunciar negligències o actes incívics i alhora plantejar alternatives. A les associacions

molts cops ens toca fer la feina que correspondria a l'administració pública.

El darrer cas, l'hem pogut comprovar a les Borges Blanques, prop del paratge de la Font Vella, en unes obres on s'han entubat uns dos-cents metres de canal i s'han malmès el pont i el salt de l'antiga fàbrica tèxtil. Ambdós inclosos dins d'un BCIL i recollits en el POUM de la capital de les Garrigues. Sort, com sempre, de les entitats.

Aquest cop, els amics i companys de batalla en múltiples ocasions, l'Ateneu Popular Garriguenc i el Centre Excursionista Borges Garrigues, han sortit al pas i s'han mogut per poder corregir i minimitzar l'impacte visual de l'obra realitzada.

Gràcies i endavant!
PERE OLIVART, president de l'associació La Banqueta Juneda (Garrigues)

La frase del dia

“Com a epidemiòleg, em preocupa més la grip que el coronavirus”

Joan Guix, SECRETARI GENERAL DE SALUT

Tribuna

Guillem Lopez Casanovas. Professor a la UPF

La malaltia de la sanitat

La preocupació sobre el futur del nostre sistema sanitari està avui prou estesa, per bé que no perillin els bons resultats assolits. Ho viuen els proveïdors, però també des de l'àmbit acadèmic i de la recerca. Hi conflueixen problemes genèrics del sector i específics de la nostra realitat. Refer les bases d'acord per a fer sostenible i solvent el nostre sistema de salut és el propòsit del Cercle de Salut recentment constituït.

DISJUNTIVES DEL DESCONCERT. És probable que avui el ciutadà es trobi desconcertat: “Gastem massa”, diuen uns. “Hi ha malbaratament”, avalant així la necessitat del copagament. “És la falta de restriccions d'oferta”, diuen altres (planificació, protocols assistencials), que alimenta una demanda excessiva, generadora finalment de frustracions i llistes d'espera. També abunda el clam que “no ens financem prou”: per població sí, però i el pes de la nostra renda?, i de la capacitat fiscal pròpia?. “Ni ens financem bé ells ni gastem bé nosaltres”: s'està esvaïnt el “model sanitari català”...

A L'ENTENDRE DE L'ESTUDI al qual em refereixo (*), es tracta d'un problema de finançament, de infrapressupostació, però també de governança. Anem a pams. Si la Generalitat tingués el mateix sistema de finançament del País Basc, el pressupost anual per a la sanitat pujaria uns 2.500 milions més, és a dir, un 23% més que el pressupost real 2019. Aplicant al PIB de Catalunya el pes mitjà de la despesa sanitària pública/PIB mitjana de l'Estat (6.39%) en resultarien 13.800 M (entorn de 4.000 M addicionals). Quan mirem Catalunya en el context internacional, el dèficit del pressupost sanitari públic, per estar en línia amb els països similars, es mou en xifres entre 4.600 i 6.000 M superiors!

AMB UN DÈFICIT encobert constant d'uns 2.000 M, diferència entre obligacions concretes i pressupostades, s'amaga l'infra-

pressupostació. Finançament amb càrrec a proveïdors, se'n diu: concerts, farmàcia, postergant inversions, les de reposició incloses. Malgrat els esforços de polítics, gestors i professionals sanitaris, al final les limitacions del finançament s'acaben imposant i la nostra sanitat s'empebreix (aguanten els professionals les seves retribucions; els pacients amb les llistes d'espera), amb frustració ciutadana entre el voler i el poder. Es deteriora la governança institucional: “amb el 155 es pagava *on time*”, comencen a dir alguns proveïdors del CatSalut. Avui el crèdit pressupostari consagrat per la sanitat 2020 no pot donar cap expectativa real d'augment significatiu.

ELS CÀLCULS de l'infrafinançament de la sanitat catalana provenen d'estimacions amb projeccions econòmiques pel període 2003-16, comparant comparables dintre de l'OCDE com són els Serveis Nacionals de Salut i d'Assegurament Social, ajustant la renda per càpita per la seva capacitat de compra i pel grau d'envelliment relatiu; també amb còmputos més senzills, com per exemple observant quant gastaven els països quan tenien el PIBpc que avui té Catalunya; o aplicant al PIB de Catalunya el pes de la despesa sanitària pù-

“La prioritització, per mitjà de l'avaluació econòmica i social explícita, com a instrument de racionalització, l'hem de posar a l'horitzó

blica/PIB mitjana de l'Estat (6.39%): entorn de 4.000 M addicionals.

ÉS OBVI QUE més recursos no fan per més resultats de salut i que no es pot tenir un país de primera amb impostos de segona. Però totes les estimacions donen que els augments de pressió fiscal serien mínims, ja sigui a través d'una participació “normal” en el dèficit públic, amb un tancament del dèficit fiscal (en la pitjor de les estimacions, 4,5 punts del PIB) o fruit de més capacitat fiscal, que com amb el concert foral és equivalent a 1,2 punts del PIB. La combinació de factors no hauria de provocar, doncs, cap sagnia addicional significativa en el pagament del compliment fiscal dels catalans.

EN DEFINITIVA, LA DESPESA sanitària ve empenya avui pel desenvolupament social propi i a la vegada restringida pel finançament estatal d'altres. En l'actual marc autonòmic, la perspectiva és definitivament negativa, i aboca a una societat de peatge que ja coneixem, a la pressió envers els copagaments, a la dualització i al qüestionament de la sanitat com a factor de cohesió social. El futur depèn així previsiblement d'un finançament amb més autonomia d'ingressos, capacitat tributària pròpia i sobirania fiscal. I sense negligir que la millora del finançament és condició necessària, però no suficient, per a refer el “model sanitari català”. Noves mesures de governança s'hauran d'aplicar per a fer “solvent”, en respostes als nous reptes, el finançament sostenible en cada moment del component públic de la despesa sanitària total. La prioritització, per mitjà de l'avaluació econòmica i social explícita, com a instrument de racionalització, l'hem de posar definitivament a l'horitzó.

(*Guillem López Casanovas és autor amb Marc Casanova de l'estudi *La malaltia de la sanitat catalana: finançament i governança*. Edit Profit, per al Cercle de Salut)

De set en set

Ignasi Riera

No, diguem no!

Paraules que el primer Raimon ens ensenyava. I que faig meves per denunciar que, per pressions d'eurodiputats espanyols, els organismes del Parlament Europeu que manen i que remenen, sota pressions de retrògrads en nòmina –i no dels hereus de les “*liberté, égalité, fraternité*”– les cireres a Europa, vella dama degradada, han rectificat una sentència que condemnava les pràctiques de la llei mordassa, el gran poema líric de Jorge Fernández Díaz... No, no hi haurà condemna contra les pràctiques salvatges dels que atempten contra la vida dels

que tracten de passar la ratlla entre segments de l'Àfrica condemnada a la misèria i l'“*España, una, grande, libre*”. Els fets que estimulaven la sentència contra les pràctiques tan ferotges del 13 d'agost del 2014 es basaven en la denúncia de la repressió contra pràctiques agòniques, inhumanes, de persones de l'Àfrica subsahariana que miraven de saltar la tanca fronterera, ben farcida de punxes cruels i de vigilàncies policials... que mai no han estat aplicades a pràctiques públiques de corrupció.

Qui ens ho aclareix és el magistrat emèrit del Tribunal Suprem José Antonio Martín Pallín, membre a més de la Comissió Internacional de Juristes. Em fa ràbia que no hi hagi hagut, que jo sàpiga, corrents de denúncia multitudinàries dels col·lectius que treballen a favor dels drets humans. O que les tantes i tants electes del Parlament no hagin mirat de respondre a la “revisió”, tan sospitosa, d'instàncies europees que es declaren favorables a l'exercici dels drets humans, per pressió d'una colla de polítics espanyols en nòmina. Em pregunto si els que ens passen el dia encensant la Constitució l'han llegit algun cop... ni que sigui quan parla dels drets trepitjats de les persones humanes, d'aquí i d'arreu.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sánchez torna avui a seure a la taula de la qual es va aixecar

El govern afronta la negociació amb “unitat d’acció” i plantejarà a l’executiu espanyol l’autodeterminació, l’amnistia i el mediador ■ La Moncloa i la Generalitat arriben a la taula sense haver consensuat un ordre del dia

F. Espiga / E. Bella
BARCELONA

Després d’un any i dos mesos i de quatre conteses electorals, Pedro Sánchez tornarà avui a seure a la taula de diàleg de la qual es va aixecar a Pedralbes el desembre del 2018. A hores d’ara, els governs català i espanyol no han consensuat un ordre del dia. En qualsevol cas, la delegació catalana té previst plantejar-hi l’exercici del dret a l’autodeterminació, la fi de la repressió (en forma de llei d’amnistia i desjudicialització), la necessitat d’un mediador i el reconeixement de “totes les parts del conflicte, incloses presó i exili”.

La portaveu de l’executiu, Meritxell Budó, va recordar ahir després de la reunió del consell que només quatre dels 44 punts de l’“agenda per al retrobament” que Sánchez va deixar sobre la taula durant la trobada amb Quim Torra al Palau de la Generalitat són, a parer del govern, susceptibles de ser tractats en l’espai de diàleg que s’inaugurarà aquesta tarda a La Moncloa a partir de dos quarts de cinc. Es tracta dels punts que fan referència al conflicte polític; la resta els deriva a la comissió bilateral Estat-Generalitat, que encara no té data.

Budó va anunciar la setmana passada que el conseller d’Acció Exterior, Alfred Bosch, presentaria un esborrany d’ordre del dia de la bilateral en la reunió del gabinet d’ahir, però el document encara no està a punt, ja que alguns departaments no li han fet arribar la informació per poder elaborar la llista de prioritats.

El president compareixerà després de la primera sessió de la negociació, tot i que ahir no es va especificar si seria a la mateixa Moncloa, a la delegació del govern a Madrid o en algun altre escenari. La Generalitat està consen-

La consellera de la Presidència i portaveu del govern, Meritxell Budó, ahir, després de la reunió del consell executiu ■ ACN

suant si hi ha d’haver un portaveu de l’equip negociador –i qui seria–, especialment per a quan Torra i el vicepresident, Pere Aragonès, no participin en les trobades –només hi seran quan s’hagin de seellar acords–. En aquest cas, el conseller Bosch serà la figura de més rang de la delegació catalana.

La consellera de la Presidència va destacar que la tria dels enviats “és la més efectiva per afrontar el diàleg”, va defensar que la proposta que hi porten no és només del govern, sinó del conjunt de l’independentisme, i va assegurar que la delegació parlarà “des de la unitat d’acció”: “No hi anem a fer dues negociacions en paral·lel.”

A banda del president, el vicepresident i el conse-

ller d’Exteriors, també hi seran el titular de Polítiques Digitals, Jordi Puigneró; els diputats Elsa Artadi, Marta Vilalta i Josep Maria Jové, i l’excap de gabinet del president Puigdemont Josep Rius. Artadi ja va participar en les negociacions de Pedralbes, mentre que Vilalta i Jové ho van fer en les converses amb el PSOE per investir Sánchez, de les quals va sortir el compromís de celebrar aquesta taula.

Prudència a La Moncloa

Per la banda del govern estatal, la reunió d’avui és vista com l’inici d’un camí de llarg recorregut del qual no s’esperen resultats ni de bon tros immediats. “Això voldrà temps i demanarà una gran capacitat de resposta i reflexió

per fer front a una situació que hem heretat, no pas creat”, reflexionava ahir la vicepresidenta primera de l’executiu del PSOE, Carmen Calvo, en la roda de premsa posterior al Consell de Ministres. La tesi de sortida de l’equip de Sánchez és que, ara mateix, les posicions respecte a la Generalitat són “als antípodes” –com definia també ahir la ministra portaveu María Jesús Montero–, ja que al seu cap no hi caben plantejaments com el del reconeixement al dret a l’autodeterminació. En aquesta tessitura, i admetent, doncs, que els obstacles seran molts, la seva estratègia és no atiar polèmiques, almenys d’entrada, sobre elements com ara la composició de la delegació de la part catalana, que si bé a La Moncloa no ha agradat, ja que inclou membres que no formen part del govern, ahir no es va voler valorar.

Calvo també va donar a entendre que en la trobada d’avui no hi ha un ordre del dia acordat entre les dues delegacions. Sobre això, però, sí que va avançar que un dels punts que s’hi podrien tractar és la metodologia que tindran les properes trobades, començant pels membres de l’executiu espanyol que en formaran part. Pel que fa a continguts, i sabent que les diferències entre les parts són pràcticament abismals, el PSOE considera que el més prudent seria començar per aquells punts o matèries en què hi ha marge per a l’entesa, i que estan recopilats en les 44 propostes “per al retrobament” que Pedro Sánchez va exposar a Torra. Aquest document recull des de plantejaments més aviat eufemístics –“compromís amb la memòria democràtica”– fins a accions més concretes –“suport als Jocs d’hivern 2030”–, passant per promeses de millora del finançament del sistema sanitari, la dependència i els Mossos d’Esquadra.

Per sobre, però, de les paraules que uns i altres diguin al voltant d’una taula, per al govern estatal hi ha un examen que permetrà calibrar les possibilitats d’avenç de les negociacions amb els partits independentistes: la posició que prendran demà en la votació al Congrés sobre el nou sostre de déficit. ■

Les frases

“[JxCat i ERC] Hi anem conjuntament, no hi anem a fer dues negociacions en paral·lel”

Meritxell Budó
CONSELLERA DE LA PRESIDÈNCIA I
PORTAVEU DEL GOVERN

“El millor ordre del dia és poder seure i començar a dialogar, perquè les posicions són als antípodes”

Carmen Calvo
VICEPRESIDENTA PRIMERA DEL
GOVERN ESPANYOL

El PSOE ja pressiona pel pressupost

En la seva primera sessió de control al Senat, el president espanyol, Pedro Sánchez, va fer una crida pública als independentistes a donar-li suport en l’aprovació dels pressupostos per desbloquejar diverses matèries que la Generalitat té en espera. El prec el va fer arran d’una pregunta de la senadora d’ERC Mirella

Cortès, que li va qüestionar els reiterats incompliments de l’Estat en inversions en infraestructures i en pagaments de la dependència. “Aquest govern vol complir amb les seves obligacions, però ens ho han de deixar intentar i, per fer-ho, ens calen nous pressupostos”, li va respondre Sánchez.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Banc Sabadell i CaixaBank atribueixen el trasllat de seu a la fuga de dipòsits

■ Oliu i Fainé expliquen en la comissió del 155 que els dies 4 i 5 d'octubre del 2017 van saltar les alarmes i van optar per aplicar els plans de contingència

E. Ansola
BARCELONA

La comissió d'investigació dels efectes del 155 va tenir ahir dues compareixences esperades per les conseqüències del procés en les entitats bancàries: la fuga de capitals i el trasllat de seu per calmar els ànims. Els dirigents de Banc Sabadell i CaixaBank, Josep Oliu i Jordi Gual, van negar ahir que rebessin cap tipus de pressió del govern espanyol o la Casa del Rei.

Oliu, el primer a compareixer, va assegurar que no va rebre "cap trucada de pressió de ningú" i que el trasllat va respondre a una decisió "purament tècnica" i de "contingència" d'acord amb un pla que havia preparat l'entitat davant els fets d'octubre del 2017. En la mateixa línia, el president de CaixaBank, Jordi Gual, va assegurar que van prendre la "dolorosa" decisió per preservar la feina dels treballadors i els estalvis dels clients.

Tant Oliu com Gual van explicar que els dies 4 i 5 d'octubre van registrar fugites de dipòsits per valor de 4.600 milions d'euros i d'uns 7.000 milions d'eu-

Jordi Gual i Isidre Fainé, de CaixaBank, ahir en la comissió del 155 ■ EFE

ros a Banc Sabadell i a CaixaBank, respectivament. "Són molts diners; el banc tenia amplíssima liquiditat, però aquella situació s'havia de tallar en sec", va assenyalar Gual. Tots dos van advertir que aquella sortida de capital s'estava produint de manera "exponencial" i, tot i que les entitats s'havien preparat per afrontar escenaris adversos, no es podia donar continuïtat a una "incertesa" jurídica i econòmica. Oliu va explicar que va informar de la situació i del trasllat de seu el president Puigdemont i el vicepresi-

dent Oriol Junqueras. Segons Oliu, va ser una decisió "difícil i lamentable", però "necessària" per recuperar els saldos que havien sortit. En aquest sentit, hi va afegir que el 57% de les sortides de capital corresponien a clients catalans i el 43%, a la resta d'Espanya. I va negar que organismes públics espanyols fessin una retirada massiva de fons, ja que sobretot la fugida de dipòsits era de privats i corporacions. Gual, d'altra banda, recordava als portaveus dels grups parlamentaris que "la sensació de no

saber què passaria l'endemà va ser generalitzada i la població va tenir por". "I quan la gent té por, el que fa ben aviat, sobretot el petit estalviador, és retirar diners del banc", hi va afegir el responsable de CaixaBank. El decret del govern espanyol els va facilitar les coses per fer el trasllat, ja que, segons Oliu, d'on sortien els dipòsits era només dels bancs que tenien seu a Catalunya. CaixaBank es va traslladar a València i Banc Sabadell, a Alacant. De moment, no tenen previst tornar. ■

Reguant: "Al feixisme se'l combat, no se li pot donar cap espai"

Redacció
MADRID

L'exdiputada de la CUP Eulàlia Reguant va declarar ahir al jutjat d'instrucció 10 de Madrid per desobediència per no haver volgut respondre les preguntes de Vox en el judici del procés. Abans d'en-

trar-hi, una concentració li va donar suport —entre els presents, diputats de la CUP, ERC, Junts per Catalunya i EH Bildu— i va afirmar que defensarà el mateix que va dir en el judici de l'1-O al Suprem: "Al feixisme se'l combat, no se li pot donar un sol espai." El jutjat la va citar a ella i a

L'exdiputada Eulàlia Reguant, abans d'entrar a declarar a Madrid ■ ACN

Antonio Baños, que declararà per videoconferència el 18 de març. Reguant va assegurar que van assumir aleshores les conseqüències de la seva decisió i que davant del jutge defensaran de nou el dret a l'objecció de consciència. La van acompanyar les diputades Laura Borràs (JxCat) i Montse Bassa (ERC). "Són aquí perquè no van respondre a un partit d'extrema dreta que té idees que no caben en la democràcia", va dir Borràs. Bassa es va solidaritzar amb els exdiputats de la CUP: "Els dignifica." ■

VINE A
BARCELONA
*Ara és el moment
de fer-te un regal*

**Del 21
de febrer
a l'1
de març**

Gaudeix de la millor oferta cultural, gastronòmica, d'allotjament, transport i comerç.

visitbarcelona.com/barcelonaweek

Barcelona
Turisme

Ajuntament de
Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La jutgessa dels Jordis, ferma davant la fiscalia

■ Li retreu “falta de motivació” en l’oposició a les sortides dels presos polítics ■ Aprova el permís de 72 hores a Sánchez

Mayte Piulachs
BARCELONA

La titular del jutjat de vigilància penitenciària número 5 de Catalunya, la magistrada Maria Jesús Arnau Sala, va mantenir ahir la seva fermesa, ja exhibida –lluny del parer de la fiscalia– en validar el permís de 72 hores al president d’Òmnium, en aprovar la sortida de 72 hores de l’expresident de l’ANC, Jordi Sánchez, concedit per la junta de la presó de Lledoners, que requereix el vistiplau judicial. En la resolució, la jutgessa retreu a la fiscalia que “una condemna penal no es pot estendre a una condemna penitenciària”, i li recorda que “obstaculitzar permisos sense motivació suficient” va contra la norma penitenciària.

La xifra

2

permisos de 48 h ha tingut Jordi Sánchez (el 4 de gener i el 6 de febrer) que concedeix la Generalitat. El de 72 h necessita l’aprovació judicial.

Precisament, l’expresident de l’Assemblea i exdiputat de JxCat va començar ahir la seva tasca de voluntariat a l’entitat Canpedró de Barcelona en aplicació de l’article 100.2. La jutgessa exposa que Sánchez compleix els dos requisits objectius per gaudir de sortides: bon comportament i haver complert la quarta part de la condemna de 9 anys de presó per

sedició. A més, exposa que Sánchez ja ha obtingut dos permisos governatius (de 48 hores), el 4 de gener i el 6 de febrer passats, sense incidents.

En la resolució, la magistrada recorda al fiscal que el Suprem ja va descartar aplicar-lo l’article 32.2 del Codi Penal, que implica que els condemnats no poden gaudir de permisos fins haver complert la meitat de la pena. Pel que fa al comportament, indica que, segons els informes dels tècnics, Sánchez reconeix els fets delictius, ara no té intenció de liderar cap moviment social, i no canvia les seves conviccions, sinó la manera de dur-les a terme. Per això, la jutgessa li concedeix la sortida, tot i que demana un informe detallat del que farà, tal com ha exigint de Jordi Cuixart. ■

Sánchez entra a la Fundació Canpedró amb la directora, Teresa Villoro, ahir ■ JOSEP LOSADA

Un voluntari més en una fundació del barri de Sants

Jordi Sánchez va començar ahir a fer de voluntari a la Fundació Canpedró, al carrer Sant Crit del barri de Sants, un menjador social que acull persones amb dependències i atén famílies, gent gran i infants. Sánchez podrà fer de voluntari en aquesta entitat en virtut de l’aplicació de l’article 100.2. Ahir, primer dia, el pres polític es va deixar fotografiar mentre entrava a les dependèn-

cies de l’entitat, però no va poder fer declaracions. Qui sí que en va fer va ser la directora del centre, Teresa Villoro, molt contenta i agraïda que “un veí del barri vingui a col·laborar amb nosaltres”. Que què farà? Villoro va dir que Sánchez farà el que fan tots els voluntaris en funció de les necessitats del moment, que va des de parar taula i servir el menjar fins a fer reforç escolar als menors. Canpedró, que

funciona els 365 dies de l’any, té 250 voluntaris i, segons va explicar ahir la seva directora, tenen un conveni amb Justícia, amb la qual cosa Sánchez no és el primer pres que presta servei a l’entitat. “No ens agrada dir que posem un plat a taula perquè la nostra entitat és més que això; la nostra intenció és humanitzar aquest servei i atendre famílies, grans i petits amb total dignitat.” ■ MIREIA ROURERA

El TSJC rebutja la querrela del PP contra Torra

■ Els populars acusaven el president d’usurpació de funcions públiques

Redacció
BARCELONA

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va rebutjar ahir admetre a tràmit la querrela que el PP va presentar contra el president de la Generalitat, Quim Torra, per usurpació de funcions públiques. La sala civil i penal del TSJC resol, d’acord amb el criteri de la fiscalia,

no admetre a tràmit la querrela que el PP va presentar contra Torra, en què l’acusava de mantenir-se en el càrrec malgrat que el Parlament li havia retirat l’acta de diputat arran de la seva condemna a inhabilitació, encara no ferma.

El tribunal argumenta que no existeix un automatisme entre la pèrdua sobrevinguda de la condició de diputat i el cessament com a president de la Generalitat, sinó que aquesta qüestió ha de ser analitzada pel Parlament de Catalunya. També recorda que el reglament de

El president Torra entrant al ple que li havia de retirar l’acta de diputat ■ J. LOSADA

la cambra preveu el cessament per condemna penal ferma. De moment, continua, “no existeix cap acte jurídic ni del Parlament ni de cap altre tribunal pel qual s’hagi disposat el cessament del querellat del càrrec de president”. Per

tot plegat, no veu causa penal.

“La interpretació jurídica que s’hagi de donar als preceptes legals i constitucionals no correspon realitzar-la a la jurisdicció penal”, diu el TSJC. La fiscalia es va pronunciar en el

mateix sentit. A més a més, el TSJC diu que no “s’ha trobat doctrina legal” sobre la qüestió suscitada per la pèrdua de la condició de diputat del president i que les dues úniques sentències que cita el PP en la querrela “no

es refereixen a casos anàlegs” als de Torra.

El PP argumentava que Torra estava “exercint il·legalment” les funcions de president, perquè continua assumint un càrrec que no li correspon un cop va perdre l’acta de diputat. Una acta que li va ser retirada a petició de la Junta Electoral Central, a petició, també, de dos recursos del PP i Ciutadans. El Suprem va ratificar la decisió de retirar-li l’acta com a mesura cautelar.

Paral·lelament, el Tribunal Suprem ha de resoldre el recurs que Torra va presentar contra la sentència del TSJC que li va imposar un any i mig d’inhabilitació per no haver fet cas de l’ordre de la junta electoral de retirar els llaços grocs del Palau, condemna que no serà executable fins que no sigui ferma. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un cap de la Guàrdia Civil avala l'acció dels Mossos

■ Sosté que els dos cossos policials estaven “pressionats” el 20-S i que volien resoldre els escorcolls a Economia ■ Caps de la Brimo desmunten la connivència de Traperero amb Sánchez

Redacció
BARCELONA

El que va ser cap de la comandància de la Guàrdia Civil a Barcelona el 2017, el llavors coronel Mariano Martínez, va assegurar ahir en el judici a la cúpula dels Mossos, a l'Audiència Nacional, que els dos cossos estaven “pressionats” el 20 de setembre d'aquell any en la concentració davant el Departament d'Economia, però que tots dos volien solucionar-ho. Martínez, ara general de brigada, no va declarar en el judici al Suprem contra els independentistes catalans.

Proposat com a testimoni per la defensa del major Josep Lluís Traperero i de la intendent Teresa Laplana, el guàrdia civil va explicar que el 20-S va estar en contacte continu amb el segon del major, el comissari Ferran López, a qui telefònicament avançava les peticions de suport dels Mossos que es requerien en la trentena d'escorcolls

El cap de la Guàrdia Civil a Barcelona, Mariano Martínez, en el judici contra l'excúpula dels Mossos a Madrid, ahir ■ ACN

que aquell dia va dur a terme l'institut armat a diversos punts de Catalunya, entre altres, la seu d'Economia, davant la qual milers de persones es van anar congregant allarg del dia (fins a 40.000) per pro-

testar per aquells escorcolls. Martínez parlava amb López per agilitzar aquelles peticions de suport, “cada vegada més contundents”, segons va declarar.

El cap de la Guàrdia Ci-

vil va admetre que a mesura que transcorria la jornada les converses eren “més tenses” i, fins i tot, en algun moment hi va haver “una paraula més forta, sobretot per la meua part”. Ara lamenta que hagués estat

així, va assenyalar. “Tots estàvem pressionats i tots volíem solucionar allò”, va recalcar el testimoni, que, tot i això, va sostenir que des del seu punt de vista els Mossos no estaven donant la resposta que es necessi-

tava.

En la sessió d'ahir, l'última d'aquesta setmana, també va declarar el número dos de la brigada mòbil dels Mossos, que va explicar que aquell dia Joan Carles Molinero, que era el cap de la comissaria superior de coordinació territorial, el va posar al telèfon amb Traperero perquè el major volia saber com estava la situació. Traperero li va preguntar si podia facilitar l'entrada a Economia dels detinguts i ell li va respondre que ho intentaria “fins al final”, però la “densitat” de persones concentrades, que segons el seu parer va ser “excepcional”, ho va impossibilitar.

També va declarar el comandament dels antiavalots dels Mossos el 20-S, que, com ja va fer en el judici del Tribunal Suprem, va relatar que l'exlíder de l'ANC Jordi Sánchez li va exigir aquell dia que retirés els seus agents dels voltants d'Economia. Sánchez li va donar ordres de manera “molt alta” i li va arribar a dir que trucaria al president o al conseller d'Interior si no retirava els efectius, però l'inspector tenia clar que compliria l'ordre que havia rebut dels seus superiors i que ja podia trucar si volia “al papa de Roma”. Aquest testimoni va sentir com Sánchez deia que Traperero estava “boig” i que havia “perdut el cap”. ■

LA CRÒNICA

Mayte
Piulachs

L'Arnau i la fiscal que veu delictiu cridar contra els ministres

Jutjar manifestants s'ha convertit en massa habitual a Catalunya. Ahir li va tocar a Arnau Esteller, un jove informàtic a qui la fiscal demana quatre anys de presó per haver protagonitzat uns desordres públics (3 anys) i un atemptat a l'autoritat (1 any) en haver agafat pel braç un sotsinspector dels Mossos d'Esquadra i haver-lo fet caure a terra, sense provocar-li lesions, en la protesta contra el Consell de Ministres, a la Casa Llotja de Mar, el 21 de desembre del 2018. En la vista, celebrada a la secció 8 de l'Audiència de Barcelona, l'acusació no va ser diàfana, però la fiscal va renunciar a la compareixença del cap policial de la Brimo caigut (és a Xile fent formació), i va retreure a l'acusat haver-se vestit de negre i tapat la boca, a més de posar-se a primera fila d'una protesta. Fins i tot va sostenir que “criar contra un acte governatiu, no polític, és un acte violent”.

L'acusat va explicar al tribunal que va anar a la protesta i es va tancar la cara perquè no el reconeguessin a la feina i es va situar al principi del carrer Fusteria, i que “de tant en tant es tirava algun objecte des del darrere”, a la policia. Quan el cordó policial va avançar cap als concentrats, Esteller es va quedar quiet al davant (vegeu la foto, d'ell encerclat), i no va fer res a l'agent, tot i que van caure plegats al terra perquè els manifestants l'estiraven del braç. L'agent que va detenir-lo, però, va assegurar que el jove “va agafar de l'armilla el sotsinspector” i que l'estirava cap a ells. L'agent no va recordar si va ser ell qui va posar una porra al coll d'Esteller, quan el va reduir, en ser preguntat per l'advocat de l'acusat, el penalista Jordi Busquets, que va aportar unes fotografies anteriors als fets, on es veu l'actitud passiva del jove, i després amb manifestants caiguts. També hi ha un vídeo.

L'Arnau, encerclat, a la imatge del carrer Fusteria del 21-D del 2018 ■ EPA

Tot i les incerteses, la fiscal va mantenir la petició de 4 anys de presó per al jove, a qui va acusar “escometre” l'agent, i de propiciar els disturbis d'aquell dia sense concretar cap acció delictiva d'ell. I va dir: “En un suposat Estat català independent, el Codi Penal també recolliria que això són desordres públics.” A més, va demanar la deducció de fals testimoni d'una dona per haver sostingut que els agents van tirar-se sobre l'acusat, tot i que ella va contestar: “No sé com es fa una detenció.” Busquets va demanar l'absolució per a Esteller, ja que exercia el seu dret a manifestar-se, la protesta no va aturar el Consell de Ministres i perquè no queda clara l'acció amb el sotsinspector. Hi va afegir que és insòlit que la fiscal sol·liciti agreujar el càstig perquè els fets van succeir en una manifestació, “quan mai s'ha exigint en protestes en què alguns agents sí que acaben lesionats”. ■